

van uitlevering in vreemde handen hebt gevrijwaard! Edele menschen, die mij met zorg en oplettendheid verpleegt! O, wilt gij allen mij Uwe aandacht schenken! . . .

Het pad der deugd te bewandelen, rustig, onvermoeid te wandelen in het pad der gerechtigheid, daar is het leven en in den weg haars voetpads is de dood niet; ziet, dit zijn de wegen des Heeren. Laat mij dan mijne overtuiging als belijder des Israelitischen geloofs openlijk belijden en God bidden mij kracht te willen verleen in dit mijn geloof sterk en getrouw te blijven”.

Dan volgen de dertien geloofspunten van Maimonides „welken ik heden voor God en U, geloofsbroederen, vastelijk belijd allen te gelooven”.

Tegenover de vrij kleine groep assimilanten stond de grote massa, die trouw aan de Joodse godsdienst wilde blijven en die ook haar vertegenwoordigers onder de ontwikkelden en gegoeden had, in de kerkeraad geleid door de voorzitter van de raad, L. L. Jacobson Azn. Ze meende, dat de koopprijs voor de burgerlijke emancipatie te groot was, indien zij betekende het opgeven van het eigen, kenmerkende Joodse. Zeker, uiterlijkheden, het gebruik van Nederlands als spreektaal, het uitoefenen van algemene ambachten en beroepen, daartegen hadden ze geen of weinig bezwaar, maar de godsdienst mocht in geen enkel opzicht gewijzigd worden.

De assimilanten kenden slechts één probleem: wat zullen de niet-Joden van ons zeggen! Alles, wat in de ogen van de niet-Joden vreemd kon schijnen, moest uit het Jodendom geschrapt worden. Waarom moest men ritueel leven? Wat voor de niet-Jood goed was, was ook voor de Jood goed. Waarom spreken van een „uitverkoren volk”, terwijl we in hun ogen geen volk en niet uitverkoren waren.

De grootte van de groep „moderneren” kunnen we schatten naar het aantal ondertekeningen van verzoekschriften tot de kerkeraad. Dit bedroeg maximaal 31 namen, terwijl b.v. een verzoekschrift later tot de raad gericht om Opperrabbijn Isaacssohn te benoemen 208 ondertekeningen draagt.

Blijkens verslag van de vergadering van de kerkeraad van 13 december 1848 besluit men informaties over de elf sollicitanten in te winnen bij drie bekende rabbijnen in het buitenland en wel bij Dr. Frankel te Dresden (de latere leider van het seminarium in